



| |
|---|
| Arrestnummer C1 1212 / 2017 |
| Repertoriumnummer 2017 / 2918 |
| Datum van uitspraak 6 oktober 2017 |
| Notitienummer griffie 2017/NT/139 - - |
| Notitienummer parket-generaal 2016/PGG/3140 2017/VJ11/139 |

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

| |
|--|
| Aangeboden op 10 OKT. 2017 |
| Niet te registreren  |
| Anja WILLEMS Ea. inspecteur a.i. |

COVER 01-00000950421-0001-0021-01-01-1



6



2016/PGG/3140 - 2017/VJ11/139

Not.nr. VU.66.RW.200700/13

In de zaak van het **OPENBAAR MINISTERIE** en van

1. nr. **GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR,**
voor de provincie West-Vlaanderen,
met kantoren te 8200 Sint-Michiels, Koning Albert I-laan 1.2 bus 94,
- eiser tot herstel -

tegen

1. nr. *1314*
geboren te op
landbouwer,
wonende te Lo-Reninge,
- beklaagde -

2. nr. *1315*
geboren te op
wonende te Lo-Reninge,
- beklaagde -

verdacht van:

om het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf zonder hun bijstand niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het Strafwetboek

te l

A. bij inbreuk op artikel 4.2.1. 1° c) strafbaar gesteld door artikel 6.1.1. al.1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009, de bij artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de

PAGE 01-00000950421-0002-0021-01-01-4



vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande vergunning de hiernavolgende bouwwerken verricht te hebben, met uitzondering van onderhoudswerken, het afbreken, herbouwen, verbouwen en uitbreiden van een constructie

bij inbreuk artikel 4.2.1.4°, strafbaar gesteld door artikel 6.1.1. al.1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009, de bij artikelen 4.2.1. en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande vergunning, het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd, onder meer door de bodem aangevuld te hebben, opgehoogd, uitgegraven of uitgediept te hebben waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt

1. DE EERSTE

op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 juni 2012 (stuk van VU64.H2.150079/12) tot en met 30 augustus 2012 (stuk 2 van BG64.H2.150075/12):

- a) het afgraven van een berm van ongeveer 1700 m³
- b) het dempen van een oude jachtput van ongeveer 0,017 ha
- c) het deels dempen van de grote vijver van ongeveer 0,337 ha

2. DE EERSTE en DE TWEEDE

vanaf niet nader te bepalen datum in de periode van 1 juni 2012 (stuk van VU64.H2.150079/12) tot en met 30 augustus 2012 (stuk 2 van BG64.H2.150075/12) (uitvoeren wederrechtelijke handelingen) tot en met 20 april 2015 zijnde

- a) het instandhouden van een afgegraven berm
- b) het instandhouden van een gedempte oude jachtput
- c) het instandhouden van een deels gedempte grote vijver

gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied, meer bepaald in agrarisch gebied met ecologisch belang volgens het gewestplan van 5 februari 1979;

(VU66.RW.200700/12)

B. DE TWEEDE



op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 juni 2012 (stuk van VU64.H2.150079/12) tot en met 30 augustus 2012 (stuk 2 van BG64.H2.150075/12):

bij inbreuk op artikelen op 4.2.1. 1° c), 4.2.1.4° en 6.1.1. al.1 1° strafbaar gesteld door artikel 6.1.1. al.1-3° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009, als eigenaar te hebben toegestaan of te hebben aanvaard dat één van de onder artikel 6.1.1. 1° en 2° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening vermelde strafbare feiten te hebben gepleegd, voortgezet of te hebben in stand gehouden,

aanvaard of toegestaan te hebben:

- a) het afgraven van een berm van ongeveer 1700 m³
- b) het dempen van een oude jachtput van ongeveer 0,017 ha
- c) het deels dempen van de grote vijver van ongeveer 0,337 ha

(VU66.RW.200700/12)

C. DE EERSTE en DE TWEEDE

van 1 juni 2012 tot en met 20 april 2015

opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of met een vergunning, afvalstoffen zijnde elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen, te hebben achtergelaten, beheerd of overgebracht, meer bepaald in strijd met het artikel 12 § 1 van het Decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materialenkringlopen en afvalstoffen, namelijk het storten van steenpuin in een oude jachtput en het gebied daarrond.

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.3.§1, eerste lid van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

(VU64.H2.150075/12)

D. DE EERSTE

op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 juni 2012 (stuk van VU64.H2.150079/12) tot 4 september 2012 (stuk 3 van BG64.H2.150075/12):

opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid, in strijd met artikel 7, § 1.6° van het Besluit van de Vlaamse Regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu, spijs het verboden wijzigingen te hebben uitgevoerd aan volgende kleine landschapselementen en vegetaties, moerassen en



perceel : en , wonende te ;
 percelen en : geboren te op , en
 geboren te op , beiden wonende te ,

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens

perceel : de akte van aankoop verleden op :

percelen : en : de akte van aankoop verleden op :

* * * * *

1.1. De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne, kamer V17, besliste bij vonnis van 16 december 2016 op tegenspraak als volgt:

“Spreekt de eerste beklaagde : vrij voor de tenlasteleggingen A.1, A.2, C, D en E

Spreekt de tweede beklaagde : vrij voor de tenlasteleggingen A.2, B en C

Verklaart de herstellvordering van 9.07.2013 ontvankelijk doch ongegrond

Legt de kosten ten laste van Belgische Staat.”

1.2. Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 6 januari 2017 door de eiser tot herstel, de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur;
- 9 januari 2017 door het openbaar ministerie.

1.3. Op de rechtszitting van 10 maart 2017 verleende het hof conclusietermijnen en bepaalde de rechtsdag op vrijdag 9 juni 2017.

Op de rechtszitting van 9 juni 2017 verklaarden de partijen uitdrukkelijk dat eventueel buiten de verleende conclusietermijnen neergelegde conclusies binnen het beraad mogen blijven.

1.4. Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 9 juni 2017 in het Nederlands:

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, advocaat-generaal,
- de eiser tot herstel in zijn middelen vertegenwoordigd door meester Stijn Van Hulle, voor meester Bart Bronckers, beiden advocaat met kantoor te Oostende,



- de beklaagden in hun middelen van verdediging, bijgestaan en |
| vertegenwoordigd door meester Patricia Scheirlynck, advocaat met kantoor te
Veurne.

2. Tegen het voormelde vonnis tekende de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur hoger beroep aan met een op 6 januari 2017 ter griffie van de voormelde rechtbank gedane verklaring.

Op de griffie van hogervermelde rechtbank werd op 6 januari 2017 overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering door de advocaat van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een grievenformulier ingediend.

In het grievenformulier werden hierin op strafgebied de grieven 1.8 andere maatregelen: herstelmaatregel en 1.11 vrijspraak (voor A.1, A.2 en B) aangevinkt. Deze grieven werden meer uitvoerig toegelicht in een aan dit grievenformulier gehechte nota.

De verklaring van hoger beroep en het grievenformulier werden binnen de termijnen bepaald in artikel 203 Wetboek van Strafvordering en geldig naar de vorm respectievelijk gedaan en ingediend.

Het hoger beroep van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur is ontvankelijk.

2.2 Tegen het voormelde vonnis tekende het openbaar ministerie hoger beroep aan met een op 9 januari 2017 ter griffie van de vermelde rechtbank gedane verklaring.

Op de griffie van hogervermelde rechtbank werd op 9 januari 2017 overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering door het openbaar ministerie een grievenformulier ingediend.

In het grievenformulier werd voor het openbaar ministerie op strafgebied als grief rubriek 1.11 vrijspraak aangeduid, met ernaast een meer uitgebreide toelichting van deze grief.

Het grievenformulier en het verzoekschrift bepalen voldoende nauwkeurig de grief.

De verklaring van hoger beroep en het grievenformulier werden binnen de termijnen bepaald in artikel 203 Wetboek van Strafvordering en geldig naar de vorm respectievelijk gedaan en ingediend.

Het hoger beroep van het openbaar ministerie is ontvankelijk.

2.3 Er zijn voor het hof geen redenen om ambtshalve grieven aan te voeren.



3.1 Een opsporingsambtenaar van het, toenmalige, Agentschap inspectie RWO West-Vlaanderen ging op 15 maart 2013 naar het terrein aan de : te , met kadastrumnummers : en van de : gelegen in agrarisch gebied met ecologisch belang, zijnde ruimtelijk kwetsbaar gebied. Het terrein is volgens zijn vaststellingen gelegen in een laaggelegen, water- en slibrijk weidegebied met centraal een grote vijver met daarrond natuurlijke rietbegroeiing. De opsporingsambtenaar stelde visueel vast dat over de percelen onzuivere aarde was gebruikt om zowel delen van een vijver te dempen als om de vijverranden en de weidegrond op te hogen. De opsporingsambtenaar stelde in zijn proces-verbaal (stuk 4, onderkaft A) dat dit visueel vast te stellen was door het duidelijke niveauverschil met de omliggende weilanden. Hij stelde ook vast dat aan de westzijde van de percelen aarden bedijkingen werden afgegraven. Duidelijk zichtbaar was voor de opsporingsambtenaar dat het grote deel van de ophogingsaarde van niet-lokale origine was: de grond is onzuiver door de aanwezige stenen, steenbrokken en het steenpuin. Hij stelde ook vast dat aan de noordzijde van het terrein bomen en struiken werden geveld, gerooid en/of met wortel werden uitgetrokken. Deze vaststellingen zijn geïllustreerd door diverse foto's, die de vaststellingen bevestigen (bijlage stuk 4, onderkaft A).

Op de vraag van 9 december 2013 van het openbaar ministerie, in navolging van een proces-verbaal van de natuurinspectie, waarom een toegangsweg (die nieuw aangelegd zou zijn volgens de natuurinspectie) niet in de "herstelvordering" (bedoeld wordt: het proces-verbaal) werd opgenomen, antwoordde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur op 16 januari 2014 dat bij de rondgang gebruik werd gemaakt van de bewuste toegangsweg om de percelen te betreden en dat deze niet in het proces-verbaal werd opgenomen gezien het onopvallende karakter in het landschap (het pad verdwijnt verderop in het landschap in een aarden weg) en het feit dat deze weg toegang verschaft naar de achterliggende percelen; bovendien werd uit de luchtfoto's van de jaren 2000, 2005, 2009 en 2012 (die in bijlage werden gevoegd; stuk 5, onderkaft A), opgemaakt dat de aanleg ervan niet recent kon genoemd worden. Dit antwoord van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur onderlijnt de nuances in de vaststellingen van de opsporingsambtenaar en zet de discrepantie met de als recent beschouwde demping van de vijver in de verf.

Als aanvullende inlichtingen voerde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur op 25 maart 2014 onder meer het volgende aan (stuk 6, onderkaft A):

- de vijver werd in de jaren '50 (van de vorige eeuw) gegraven voor de eendenjacht;
- er is nooit bewoning in dit gebied geweest, zodat de steenbrokken afkomstig moeten zijn van (recente) afbraakwerken en naar daar gebracht zijn (met de bedenking en de vraag of steenafval van (grote) werken in het centrum van het dorp : : ten tijde van de vaststellingen naar daar werd gevoerd);
- betreffende de oevergronden rond de jachtput: er komen "principeel" geen landbouwvoertuigen op het terrein, er is al jaren niet meer gemaaid; de reden van de vastgestelde niet-begroeiing kan liggen in het feit dat de grond aangevoerd is; aan de (bleke) kleur van de aarde is te merken dat deze niet "bodem eigen" is.



Op 20 mei 2014 vond een plaatsopneming doorgang in aanwezigheid van onder meer de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, een natuurinspecteur en de eerste beklagde (stuk 8, onderkapt A). Er werd vastgesteld dat geen herstel werd uitgevoerd, wat de beklagde erkende. De beklagde verwees daarbij naar de vergissing die jaren eerder moest gebeurd zijn met betrekking tot de, volgens hem, *“onterecht en onjuist verklaarde”* herstellvordering met betrekking tot een illegaal gedolven vijver: de vijver die hij in 2013 gedempt heeft, betreft de vijver die illegaal gedolven was en die gedempt moest worden. Volgens de beklagde zou er nooit een andere vijver van die omvang geweest zijn. De politie van de politiezone stelde vast dat *“duidelijk op te maken (was) dat de gevraagde herstellvordering nog niet (was) uitgevoerd en dat de grond opvallend bleek kleurde waar de vijver behoort(het) heraangelegd te worden”* en dat *“her en der op het terrein tevens brokstukken aan te treffen (waren)”*.

Een opsporingsambtenaar (natuurinspecteur) van het Agentschap Natuur en Bos (ANB) deed eerder gelijkaardige vaststellingen op 13 augustus 2012 (stuk 1, onderkapt B). Hij stelde visueel vast dat een vroegere jachtput en kleine vijver volledig waren gedempt met aarde en dat men bezig was een grote vijver te dempen en het terrein te effenen; hij stelde vast dat een vroegere vijver reeds met gras was ingezaaid. De beklagde verklaarde hem ter plaatse dat hij de jachtput begin 2012 kocht, dat hij in het voorjaar bijna de helft van de grote vijver had gedempt en ingezaaid met gras, dat hij door het slechte weer deze werken staakte en hij toen herbegonnen was en dat het zijn bedoeling was om van het gehele perceel een weide te maken en een deel van de vijver als drinkpoel te behouden. Volgens de beklagde was de opgevoerde grond afkomstig van de aarden wal aan de west- en noordkant van de vijver, doch de ANB-inspecteur stelde vast dat slechts drie vierden van de aarde was afgegraven; op de vraag of aarde werd aangevoerd, antwoordde de beklagde ontkennend. De ANB-inspecteur stelde ook vast dat steenpuin in de vijver werd gedumpt. De bewering van de beklagde vond de inspecteur ongeloofwaardig, gezien op het perceel nooit gebouwen stonden. Hij stelde ook visueel vast dat op het perceel honderden steenbrokken her en der verspreid waren. Diverse foto's, als bijlage van het proces-verbaal, bevestigen de vaststellingen.

De ANB-inspecteur legde de werken die de beklagde uitvoerde (mondeling) stil op 30 augustus 2012. Bij nieuwe controle van de percelen op 4 september 2012 stelde de ANB-inspecteur vast dat de volledige oppervlakte opgevoerde aarde werd gefreesd (fijn gemaakt) en dat enkele hopen aarde zijn verdwenen en waarschijnlijk werden geëffend op het terrein (stuk 1, onderkapt D).

Op 30 mei 2014 verklaarde de beklagde geen herstel te zullen uitvoeren omdat hij met het dempen van de vijver niets anders had gedaan dan de oorspronkelijke staat te herstellen. Hij had volgens hem geen grond aangevoerd. De stenen en brokstukken die her en der op het terrein vastgesteld werden, zijn restanten van zogenaamde obusputten (stuk 9, onderkapt A). De beklagde verklaarde op 8 juli 2014 dat zij het beheer van de percelen overliet aan



haar echtgenoot, de eerste beklaagde (stuk 11, onderkaft A). Het was volgens haar toen al twee jaar geleden dat zij nog eens op dat terrein was geweest.

Een afschrift van een arrest van 24 maart 1988 van het hof van beroep te Gent werd bij de bundel gevoegd. Dit arrest verklaarde | | : schuldig aan en veroordeelde hem tot een straf, middels een bevestiging van het beroepen vonnis van 20 februari 1986, voor stedenbouwmisdrijven te | : op onder meer de percelen met nummer | en veroordeelde deze tevens tot het herstel in de oorspronkelijke staat. Het daar bewezen bevonden stedenbouwmisdrijf had betrekking op het bouwen van een jachthut en het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf, namelijk door de aanleg van een vijver van 165 m lang en 55 m breed (stuk 16, onderkaft A).

Het agentschap inspectie RWO liet hierop bij brief van 24 februari 2015 weten dat de vaststelling was dat na 27 jaar en twee eigendomsoverdrachten het arrest nog steeds niet was uitgevoerd (stuk 17, onderkaft A). De brief vervolgde: *“Na bijna 3 decennia is de situatie op het terrein zodanig gewijzigd (o.a. gewijzigde natuurwaarden, ...) dat een ingrijpen op deze uiterst kwetsbare locatie door het dempen de in quasi 30 jaar opgebouwde natuurwaarden ernstig zou verstoren en vernietigen. Hetgeen in strijd is met alhier geldende bestemming ‘agrarisches gebied met ecologisch belang. Door het weigeren het arrest uit te voeren is een nieuwe feitelijke situatie ontstaan. Daarenboven zijn in de aangevoerde, niet-gekeurde grond steenbrokken en steenpuin aanwezig die tot gevolg hebben dat bepaalde zones zeer slecht begroeien, hetgeen de bestemming agrarisches gebied met ecologisch belang ook in het gedrang brengt. Deze grond dient sowieso verwijderd te worden.”*

De percelen betreffen, naast dat ze als agrarisches gebied met ecologisch belang gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbaar gebied, vogelrichtlijn- of habitatrichtlijngebied, watergewingebied en zijn volgens de biologische waarderingskaart geklasseerd als een complex van biologisch minder waardevolle en zeer waardevolle gebieden (stuk 1, onderkaft B).

Het beroep dat de beklaagde instelde tegen de beslissing van 30 augustus 2012 houdende bestuurlijke maatregelen (van de toezichthouder van het ANB) werd bij beslissing van 11 december 2012 van de Vlaamse minister van leefmilieu, natuur en cultuur ongegrond verklaard (stuk 5, onderkaft B). Onder meer werd overwogen dat het feit dat de vijver niet geacht wordt vergund te zijn niet belet dat voor de uitvoering van bepaalde werkzaamheden aan en rond de vijver een vergunning nodig is.

3.2 Van een beoordeling van de herstelmaatregel bevolen bij vonnis van 20 februari 1986 van de, toenmalige rechtbank van eerste aanleg te Leper, bevestigd bij arrest van 24 maart 1988 van het hof van beroep te Gent, of van de uitvoering ervan, was de rechtbank en is het hof in deze zaak niet gevat. Er is dan ook geen sprake van een (slechts) marginaal toetsingsrecht ervan, zoals de eerste rechter onterecht voorstelde. Of de eerste beklaagde de intentie had de bevolen herstelmaatregel uit te voeren door het dempen van de vijver (of jachtput), is evenmin relevant. Wel is het zo dat, voor zover de herstelmaatregel bestaande



in het dempen van de jachtput nog kon uitgevoerd worden, een uitvoering van de herstelmaatregel niet rechtsgeldig kon gebeuren door het zonder vergunning achterlaten van (inerte) afvalstoffen, c.q. het aanvoeren en verspreiden van met steenpuin vervuilde grond. Bovendien kan vastgesteld worden, ter beantwoording van de bewering van de eerste beklagde dat hij precies de uitvoering van de door de rechtbank en het hof bevolen herstelmaatregel beoogde uit te voeren, dat de eerste beklagde bij de uitvoering van de dempingswerken nooit een uitvoering van de herstelmaatregel voor ogen had. Dit blijkt uit het gegeven dat hij bij de eerste vaststellingen op 30 augustus 2012 ten aanzien van de ANB-inspecteur geen melding maakte van enige uitvoering van een door een rechtbank of hof bevolen herstelmaatregel, doch hij enkel aangaf dat het zijn bedoeling was van het perceel een weide te maken (stuk 1, onderkapt B). Het is pas naderhand, toen proces-verbaal werd opgesteld, dat de eerste beklagde nazicht heeft gedaan of heeft laten doen en dat de eertijds bevolen herstelmaatregel als, niet relevant, motief voor de uitgevoerde dempingswerken werd aangevoerd.

3.3 De weigeringen van de regularisatievergunning van 2 februari 1988 door het college van burgemeester en schepenen van de stad Veurne en van 4 juni 1988 door de (toen nog *bestendige*) deputatie van de provincie West-Vlaanderen zijn ook zonder relevantie voor de beoordeling van de telastleggingen.

3.4 Het in 1986 bevolen herstel (bevestigd in 1988) werd gedurende meer dan 27 jaar niet uitgevoerd. Door dit ruime tijdsverloop is op het perceel door de werking van de natuur en het natuurlijk milieu, zoals de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur in de hoger vermelde brief terecht stelde, een nieuwe feitelijke toestand ontstaan. De dempingswerken en de egalisatie van de grond die de eerste beklagde bewerkstelligde heeft geen herstel gebracht van het *“uitgesproken gaaf en homageen open landschappelijk waardevol agrarisch gebied met ecologisch belang”*, zoals omschreven in de voormelde weigeringsbeslissing van de deputatie van West-Vlaanderen, doch heeft integendeel de esthetische waarde van de ankerplaats aangetast en had een nefaste invloed op de duurzame ontwikkeling van dit gebied. Van een *“loutere uitvoering”* van de bevolen herstelmaatregel is dan ook geen sprake.

3.5 Het feit dat bij het verhoor van 8 juli 2014 van de tweede beklagde in de beknopte mededeling van de feiten enkel melding werd gemaakt van *“milieu-inbreuken”* terwijl de telastleggingen A en B stedenbouwkundige misdrijven betreffen en zij niet vervolgd wordt voor milieu-inbreuken, gezien de telastleggingen D en E enkel tegen de eerste beklagde gericht zijn, brengt helemaal niet mee dat artikel 47bis, § 2, Wetboek van Strafvordering niet zou zijn nageleefd. Deze bepaling stelt, onder meer, dat vooraleer wordt overgegaan tot het verhoor van een verdachte, aan de te ondervragen persoon op beknopte wijze kennis wordt gegeven van de feiten waarover hij zal worden verhoord. Deze beknopte kennisgeving houdt niet in dat aan de verdachte concreet moet meegedeeld worden welke mogelijke telastleggingen de feiten waarover hij of zij verhoord zullen worden kunnen opleveren. Deze mogelijke telastleggingen zijn op dat moment nog niet gekend en het komt ook niet de



politie of andere opsporingsambtenaren toe de feiten te kwalificeren. Bovendien was in dit geval de thematisering van de feiten als 'milieu-inbreuken' wel degelijk een voldoende kennisgeving. Het feit dat de tweede beklagde in haar bewuste verhoor enkel verklaringen aflegde inzake de stedenbouwkundige inbreuken, doet hieraan geen afbreuk. Hoewel niet relevant voor de beoordeling, merkt het hof in antwoord op het verweer van de tweede beklagde op dat zij uiteindelijk ook voor milieu-inbreuken werd vervolgd (telastlegging C).

4.1 Het schuldbestanddeel van de respectievelijk aan de beklagden te last gelegde misdrijven bestaat telkens in (algemeen) opzet, dit is het wetens en willens aannemen van een strafbare gedraging, zodat naar het oordeel van het hof dit opzet volgt uit het door de dader gepleegde materiële feit en de vaststelling dat dit feit hem kan worden toegerekend, met dien verstande dat de dader vrijuit gaat wanneer hij rechtvaardiging, schuldonthefing en niet-toerekeningsvatbaarheid enigszins aannemelijk maakt. Dit laatste is *in casu* voor geen beklagde het geval.

4.2 De eerste beklagde heeft het afgraven van de berm, het dempen van de oude jachtput en het deels dempen van de grote vijver in de periode van 1 juni 2012 tot en met 30 augustus 2012 uitgevoerd zonder te beschikken over een voorafgaande schriftelijke stedenbouwkundige vergunning, zodat de telastlegging A.1 (a, b en c) voor hem bewezen is.

4.3 De percelen zijn gelegen in agrarisch gebied met ecologische waarde, wat op grond van artikel 1.1.2.10°, a, 2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ruimtelijk kwetsbaar gebied is. Op grond van artikel 6.1.1, voorlaatste lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening geldt de strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, vermeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, nog voor zover de inbreuk gelegen is in ruimtelijk kwetsbaar gebied. De instandhouding voorwerp van de telastlegging A.2 (a, b en c) is dan ook nog strafbaar.

De eerste en de tweede beklagden hadden het zeggenschap over de bewuste percelen. Zij hadden kennis van de wederrechtelijk uitgevoerde werken, voorwerp van de bewezen telastlegging A.1 (a, b en c), doch verzuimden aan deze wederrechtelijke toestand een einde te maken wat voor hen strafbare instandhouding meebracht. De telastlegging A.2 (a, b en c) is dan ook bewezen voor de eerste en de tweede beklagde.

4.4 Uit de verklaring van de tweede beklagde die mede-eigenaar is van de percelen waarop de inbreuken voorwerp van de voor de eerste beklagde bewezen telastlegging A.1 gepleegd werden, volgt dat zij kennis had van de werken die haar echtgenoot, de eerste beklagde, uitvoerde en dat zij hiermee instemde. Aldus heeft zij als (mede)eigenaar bewust toegestaan of aanvaard dat de vermelde strafbare feiten werden gepleegd. De telastlegging B (a, b en c) is voor de tweede beklagde bewezen.

4.5 Uit de vaststellingen van de diverse opsporingsambtenaren (ANB, inspectie RWO en politie) volgt dat de eerste beklagde steenpuin heeft aangewend voor het dempen van de jachtput en hij bij het effenen van het terrein met steenpuin vervuilde grond heeft



aangevoerd en uitgespreid. De hoeveelheid van de her en der verspreide inerte afvalstoffen toont aan dat deze afvalstoffen zich in aangevoerde grond bevonden en niet al eerder, historisch, ter plaatse waren. Dat geen "exacte toestand gekend is van voor de illegale werken" en er geen "grondbalans" kan gemaakt worden, doet geen afbreuk aan deze materiële vaststellingen. Evenmin relevant is de aangevoerde berekening van de gewezen dijkgraaf van de Zuidijzerpolder dat de oppervlakte van de vijver overeenstemt met de oppervlakte (sic) van de taluds. Waarschijnlijk wordt het volume aan grond bedoeld, doch dit gegeven, indien correct, doet evenmin afbreuk aan de duidelijke vaststelling van aangevoerde en met stenen brokstukken vervuilde grond.

De telastlegging C is dan ook bewezen voor de eerste beklagde.

Uit niets blijkt echter dat de tweede beklagde enig deel had in de aanvoer en het wederrechtelijk achterlaten van de afvalstoffen. Het feit dat zij als mede-eigenaar toestond dat de in de telastlegging A.1 (a, b en c) beschreven werken, zonder vergunning, werden uitgevoerd brengt niet noodzakelijk mee dat zij ermee instemde dat hiertoe afvalstoffen werden aangewend, noch dat zij hier op enige andere wijze aan deelnam. Zij had daar kennelijk ook geen notie van.

Ook het feit dat hof de tweede beklagde schuldig bevindt aan de (strafbare) instandhouding is met deze vaststelling niet tegenstrijdig: strafbare instandhouding slaat, enkel, op het verzuim om als persoon met zeggenschap over het goed aan de wederrechtelijke toestand een einde te maken, waartoe niet noodzakelijk vereist is dat de beklagde enig deel had in het achterlaten van de afvalstoffen; ook het feit dat de verspreide steenslag visueel op te merken was, verandert niets aan deze vaststelling.

Het hof ontslaat de tweede beklagde dan ook van rechtsvervolging voor de telastlegging C.

4.6 De door de eerste beklagde zonder enige vergunning uitgevoerde werken, beschreven in de telastlegging D, hebben verboden wijzigingen aangebracht aan het natuurlijk milieu op de percelen, die gelegen zijn in agrarisch gebied met ecologische waarde en Vogelrichtlijngebied. De telastlegging D is bewezen voor de eerste beklagde.

Uit de hiervoor vermelde vaststelling van de ANB-inspecteur volgt dat de eerste beklagde het mondeling bevel tot stopzetten van de wederrechtelijke werken, die een bestuurlijke maatregel inhield, heeft genegeerd en de aangevoerde grond verder heeft opengewerkt door deze te frezen en de grond in te zaaien (met gras). De telastlegging E is eveneens bewezen voor de eerste beklagde. Anders dan de beklagden in conclusie aanvoeren, was er wel degelijk sprake van een milieu-inbreuk en was de door een bevoegde toezichthouder opgelegde bestuurlijke maatregel rechtsgeldig.

5. De respectievelijk voor elke beklagde bewezen misdrijven zijn voor elk van hen de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet en worden gelijktijdig voorgelegd aan het hof, zodat het hof voor elke beklagde overeenkomstig artikel 65, eerste lid, Strafwetboek, alleen de zwaarste straf uitspreekt.



De eerste beklagde heeft bij het plegen van de bewezen misdrijven geen oog gehad voor het belang van het behoud van het ruimtelijk kwetsbaar gebied en streefde enkel het gebruiksgemak voor zijn landbouwexploitatie en aldus zijn eigen financiële belangen na. De eerste beklagde is hierbij op doortastende en grove wijze tewerk gegaan, met inzet van zware middelen, wat de schade voor het natuurlijk milieu vergrootte. De tussenkomst van diverse bevoegde overheidsinstanties heeft op de eerste beklagde weinig indruk gemaakt en hij bleef met enig misprijzen voor de voor het leefmilieu bevoegde overheidsdiensten weigeren herstel uit te voeren. In zijn voordeel houdt het hof wel rekening met zijn blanco strafregister. Het verloop van de tijd sedert de feiten weegt slechts beperkt in zijn voordeel, gezien nog steeds geen herstel werd uitgevoerd en hij dus rekende op behoud van het voordeel van de door hem gepleegde misdrijven.

De tweede beklagde bleef op haar beurt wat betreft de voor haar bewezen misdrijven onverschillig voor het belang van het behoud van de gaafheid van dergelijke sites voor de samenleving en had enkel oog voor de financiële belangen van het landbouwbedrijf. In haar voordeel speelt haar blanco strafregister. Tevens houdt het hof er rekening mee dat haar aandeel beperkter was dan dat van de eerste beklagde.

De hierna bepaalde geldboete is voor elke beklagde passend als aansporing voortaan de regels, die uiteindelijk mede ook het behoud van een leefbare landbouw nastreven, na te leven. De bewezen misdrijven werden gepleegd na 31 december 2011 en voor 1 januari 2017, zodat het hof de geldboete voor elke beklagde verhoogt met 50 deciem. De hierna voor elke beklagde bepaalde vervangende gevangenisstraf moet hen elk aanzetten de geldboete te betalen.

6. De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op 25 euro, sinds 1 januari 2017 te vermeerderen met 70 deciem tot 200 euro, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De vergoeding voor administratieve kosten moet sinds 1 december 2012 en na indexatie worden bepaald op 51,20 euro (art. 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken vastgesteld bij K.B. van 28 december 1950, zoals laatst gewijzigd bij art. 1 van het K.B. van 13 november 2012, *B.S.*, 29 november 2012). Ook deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

Het hof veroordeelt de beklagden elk tot betaling van deze bijdrage en vergoeding.

Over de kosten beslist het hof zoals hierna bepaald.

7.1 Bij brief van 9 september 2013 leidde de stedenbouwkundig inspecteur een herstellvordering in bij het parket. Deze herstellvordering was begeleid door een positief



advies van 26 juni 2013 van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, zodat voldaan is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde bepaald door artikel 6.1.7 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

De herstellvordering strekt tot het herstel in de oorspronkelijke staat, onder meer reconstrueren van de afgegraven berm, afvoeren van de aangevoerde grond, opnieuw realiseren van de vorm van de vijver en het niet inzaaien van grassen of aanplanten van houtachtige planten. In de op 16 mei 2017 ter griffie neergelegde conclusie actualiseerde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de gevraagde herstelmaatregelen als volgt:

- reconstructie van de afgegraven berm volgens het oorspronkelijk profiel, waarbij het volume van de dijk in totaal zo'n 1.700 m³ bedraagt, op basis van vroegere luchtfoto's en digitale hoogtemodel;
- het afvoeren van de aangevoerde grond, zijnde ongeveer 1.000 m³, volgens de vigerende regelgeving;
- het opnieuw realiseren van de vorm van de oorspronkelijke vijver, rekening houdend onder meer met de gemiddelde bodemdpte van de waterpartij (60 cm onder het niveau van het oorspronkelijke maaiveld, oplopend tot 45 cm onder het maaiveld ter hoogte van de oevers;
- zonder grassen, gewassen of houtachtige beplantingen in te zaaien of aan te planten, zodat het ganse terrein tot spontane ontwikkeling kan komen en enkel toelating voor toegelaten bestrijdingen (vb. distelverwijdering);
- waarbij alle werkzaamheden dienen te gebeuren onder toezicht en met Instructies van het agentschap Natuur en Bos, om de oorspronkelijke toestand zoveel mogelijk te benaderen.

Tevens vordert de stedenbouwkundig inspecteur de verbeurte van een dwangsom en vraagt hij voor hem en het college van burgemeester en schepenen van de stad Veurne de machtiging tot ambtshalve uitvoering.

7.2 Artikel 6.1.41, § 1, eerste lid, 1° en 2°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt:

“Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en / of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en / of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen. (...) De herstellvordering wordt ingesteld met inachtneming van volgende regelen:

1° voor misdrijven die bestaan, of onder meer bestaan, uit het verrichten van handelingen in strijd met een stakingsbevel of in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, wordt gevorderd:

a) hetzij de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik,



b) hetzij, zo dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;

c) hetzij, indien het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen;

2° voor andere misdrijven dan deze, vermeld in 1°, wordt de betaling van de meerwaarde gevorderd, tenzij de overheid die de herstellvordering instelt, aantoot dat de plaatselijke ordening hierdoor kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad, in welk geval één van de maatregelen, vermeld in 1°, wordt gevorderd.

Voor de diverse onderdelen van éénzelfde misdrijf kunnen verschillende herstelmaatregelen worden gevorderd, indien deze voldoende individualiseerbaar zijn."

Deze bepaling leest het hof in de context van artikel 159 Grondwet, krachtens hetwelk de rechter geen gevolg geeft aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. De rechter toetst de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid en onderzoekt of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald gaat het hof na of de beslissing van het bestuur om het herstel te vorderen, *in casu* herstel in de oorspronkelijke toestand, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het hof mag niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel beoordelen.

7.3 Het bevelen van een herstelmaatregel vereist dat de plaatselijke ordening door het misdrijf is geschaad en de maatregel ertoe strekt deze plaatselijke ordening te herstellen. Het is dus niet zo dat bij een niet-regulariseerbare overtreding van de bestemmingsvoorschriften het herstel in de oorspronkelijke toestand steeds moet worden bevolen, ongeacht de impact van de constructie op de plaatselijke ordening.

Overeenkomstig artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), moet de rechter nagaan of de vordering van de stedenbouwkundig inspecteur om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Hij moet de vordering die gebaseerd is op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten.

De uitzondering op het principieel te bevelen herstel overeenkomstig het in artikel 6.1.41, § 1, eerste lid, 1° en 2° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening gemaakte onderscheid toont aan dat de omvang van de schade aan de plaatselijke ruimtelijke ordening, nog meer dan de overtreding zelf, bepalend is voor de keuze van de herstelmaatregel, zowel bij overtreding van de bestemmingsvoorschriften, als voor de andere overtredingen.



De mogelijkheid van afwijking van de bestemmingsvoorschriften en de mogelijke regulariseerbaarheid van inbreuken bij zonevreemde handelingen of werken is dan ook niet het doorslaggevend criterium. In beide gevallen blijft immers de evenredigheids- en redelijkheidstoets onverminderd van toepassing: het gevorderde herstel moet evenredig zijn aan de *in concreto* vastgestelde aantasting van de ruimtelijke ordening en de maatregel moet redelijk blijven in vergelijking tot de last die dit voor de betrokkene meebrengt. De concrete vaststelling dat er schade is aan de plaatselijke ruimtelijke ordening volstaat om het eventueel te bevelen herstel naar recht te verantwoorden, zonder dat het hof de evenredigheidstoets die het uitvoert, nader moet toelichten in functie van de gepleegde overtreding en de modaliteiten zoals bepaald in artikel 6.1.41, § 1, eerste lid, 1° en 2° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

7.4 De herstellvordering kan op grond van artikel 6.1.1., laatste lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, *in casu* steunen op zowel de bewezen oprichtingsmisdrijven als op het instandhoudingsmisdrijf: het onroerend is gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied. Dat de tweede beklagde enkel vervolgd is voor en schuldig wordt bevonden aan de telastleggingen A.2 (a, b en c) en B, belet niet dat de herstellvordering voor haar hierop steunt en gegrond wordt verklaard, zoals hierna bepaald.

Het hof stelt vast dat de gevorderde herstelmaatregel niet gesteund is op motieven die vreemd zijn aan de goede ruimtelijke ordening of die uitgaan van een opvatting over de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

Bij de beoordeling van de motivering van de herstellvordering betreft het hof niet enkel de motieven in de herstellvordering zelf, maar noodzakelijk ook de motieven uiteengezet in de conclusie van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, die deze motieven kunnen wijzigen, aanvullen of preciseren.

De herstellvordering is wat betreft de goede plaatselijke ordening voldoende concreet gemotiveerd door onder meer te wijzen op de grote natuurkundige waarde van het gebied die zich na 1990 heeft ontwikkeld, waarbij het gaat om een laaggelegen, water- en slibrijk weidegebied met centraal een grote vijver met daarrond natuurlijke rietbegroeiing, wat ook veel bijzondere vogelsoorten aantrok, waarbij verwezen wordt naar de opsomming van de vogelsoorten in het aanvankelijk proces-verbaal van de natuurinspecteur. De herstellvordering wijst op het feit dat de werken zodanig ingrijpen op het gebied dat dit een nefaste invloed heeft op de duurzame ontwikkeling van dit gebied met ecologisch belang op ecologisch, botanisch, ornithologisch, zoölogisch en hydrologisch vlak. De natuurlijke vijver in de laaggelegen weide was, volgens de herstellvordering, op het moment van het ingrijpen (door de eerste beklagde, toegestaan door de tweede beklagde) in volle ontwikkeling.

Enkel de door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur gevorderde herstelmaatregelen zijn voldoende, en dus noodzakelijk, om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen, met uitzondering van het onderdeel "*met instructies*" (van het agentschap Natuur en



Bos), omdat de invulling van de herstelmaatregelen door het hof wordt bepaald en niet naderhand door een ambtenaar en met uitzondering van het onderdeel “om de oorspronkelijke toestand zoveel mogelijk te benaderen”, omdat het herstel in de oorspronkelijk toestand niet noodzakelijk betekent een toestand identiek aan de vroegere toestand maar wel een wettige toestand.

Niets wijst erop dat de plaats in de oorspronkelijke toestand werd hersteld. De eerste beklagde heeft trouwens steeds laten verstaan geen herstel te zullen uitvoeren. Alleszins is er geen sprake van een vrijwillig herstel dat overeenkomstig artikel 6.1.45 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening werd vastgesteld.

Er is evenmin regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning die strookt met de wet en die werd uitgevoerd.

7.5 Op grond van de gegevens van het dossier bestaat de vrees dat de beklagden niet zonder enig drukkingsmiddel het herstel zullen uitvoeren: herhaalde aansporing tot vrijwillig herstel van bevoegde overheidsdiensten bleven zonder enig gevolg. In die omstandigheden is het opleggen van een dwangsom aangewezen om de beklagden tot het uitvoeren van het herstel aan te sporen.

De stedenbouwkundig inspecteur vordert een dwangsom per dag vertraging ingeval van niet-uitvoering van het herstel. Gelet op de onwil van de beklagden tot nu om te zorgen voor vrijwillig herstel is het opleggen van een dwangsom noodzakelijk om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregelen. Het bedrag van de dwangsom zoals hierna bepaald is een gepaste aansporing voor de beklagden.

Gelet op de lange tijd dat de beklagden het herstel al hadden kunnen uitvoeren en hun keuze de afloop van deze zaak af te wachten en de termijn die hen hiertoe nog wordt gegund, is er geen reden om nog een respijttermijn te bepalen in toepassing van artikel 1385bis, vierde lid van het Gerechtelijk Wetboek.

Het hof machtigt in overeenstemming met artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening het college van burgemeester en schepenen van de stad Veurne en de stedenbouwkundige inspecteur om ambtshalve in de uitvoering van het bevolen herstel te voorzien voor het geval de beklagden daartoe niet overgaan binnen de gestelde termijn.

8. Overeenkomstig artikel 16.6.4 Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid moet het hof de eerste beklagde, die schuldig is aan de telastlegging C, veroordelen tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de achtergelaten afvalstoffen. Het is passend te bepalen dat dit binnen dezelfde termijn als voor de hiervoor besproken herstellvordering moet gebeuren.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

PAGE 01-00000950421-0018-0021-01-01-4



rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

- 211, 211*bis* en 212 Strafwetboek,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend met eenparige stemmen:

wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

verklaart de beklaagde I **schuldig aan de telastleggingen A.1 (a, b en c), A.2 (a, b en c), C, D en E;**

veroordeelt de beklaagde I voor de bewezen telastleggingen A.1 (a, b en c), A.2 (a, b en c), C, D en E samen tot een geldboete van 1.500 euro, verhoogd met 50 deciem tot 9.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

veroordeelt de beklaagde I tot betaling van een bijdrage van 25 euro, verhoogd met 70 deciem tot 200 euro, in het Slachtofferfonds;

veroordeelt de beklaagde I tot betaling van een vergoeding voor administratieve kosten van 51,20 euro;

ontslaat de beklaagde van rechtsvervolging voor de telastlegging C;

verklaart de beklaagde I **schuldig aan de telastleggingen A.2 (a, b en c) en B (a, b en c);**

veroordeelt de beklaagde I voor de bewezen telastlegging A.2 (a, b en c) en B (a, b en c) samen tot een geldboete van 400 euro, verhoogd met 50 deciem tot 2.400 euro of een vervangende gevangenisstraf van een maand;

veroordeelt de beklaagde I tot betaling van een bijdrage van 25 euro, verhoogd met 70 deciem tot 200 euro, in het Slachtofferfonds;

veroordeelt de beklaagde I tot betaling van een vergoeding voor administratieve kosten van 51,20 euro;

veroordeelt de beklagden I en II hoofdelijk tot het betalen van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie in hun geheel begroot op 145,29 euro in eerste aanleg en 61,13 euro in beroep, deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de bewezen telastleggingen die de beklagden gemeen zijn;



houdt op grond van de bewezen misdrijven de burgerlijke belangen aan;

beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het **herstel in de oorspronkelijke staat** van het onroerend goed gelegen aan de [redacted] met kadasternummers [redacted] van de [redacted], meer bepaald door:

- reconstructie van de afgegraven berm volgens het oorspronkelijk profiel, waarbij het volume van de dijk in totaal zo'n 1.700 m³ bedraagt, op basis van vroegere luchtfoto's en digitale hoogtemodel;
- het afvoeren van de aangevoerde grond, zijnde ongeveer 1.000 m³, volgens de vigerende regelgeving;
- het opnieuw realiseren van de vorm van de oorspronkelijke vijver, rekening houdend onder meer met de gemiddelde bodemdiepte van de waterpartij (60 cm onder het niveau van het oorspronkelijke maaiveld, oplopend tot 45 cm onder het maaiveld ter hoogte van de oevers;
- zonder grassen, gewassen of houtachtige beplantingen in te zaaien of aan te planten, zodat het ganse terrein tot spontane ontwikkeling kan komen en enkel toelating voor toegelaten bestrijdingen (vb. distelverwijdering);
- waarbij alle werkzaamheden dienen te gebeuren onder toezicht van het agentschap Natuur en Bos;

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door elke beklaagde een dwangsom van 125 euro zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van het tegen hen gerichte bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde is getreden, met een maximum van 200.000 euro aan dwangsommen in totaal;

zegt voor recht dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Veurne en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, indien het herstel niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, op kosten van de veroordeelden;

verklaart de herstelvordering ongegrond voor zover deze slaat op de onderdelen "*met instructies*" (van het agentschap Natuur en Bos) en "*om de oorspronkelijke toestand zoveel mogelijk te benaderen*";

veroordeelt de beklaagde [redacted] op grond van artikel 16.6.4 Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de achtergelaten afvalstoffen binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde is gegaan.



Kosten eerste aanleg:

| | |
|-----------------------|---------|
| Dagv. beklaagden: | € 33,36 |
| Hypothecaire inschr.: | € 98,72 |

 € 132,08

| | |
|---------|---------|
| + 10 %: | € 13,21 |
|---------|---------|

 Totaal: € 145,29

Kosten beroep:

| | |
|--------------------------|---------|
| Afschrift vonnis: | € / |
| Afschriften akten HB OM: | € 3,00 |
| Dagv. beklaagden: | € 25,87 |
| Dagv. eiser tot herstel: | € 26,70 |

 € 55,57

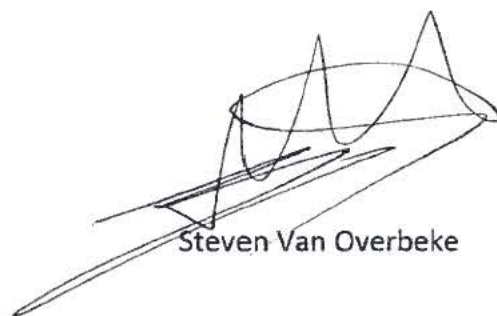
| | |
|--------|--------|
| + 10%: | € 5,56 |
|--------|--------|

 Totaal: € 61,13

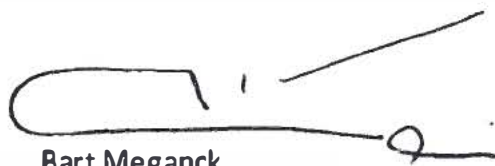
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Erik Van de Sijpe, als voorzitter, en de raadsheren Bart Meganck en Steven Van Overbeke, en in openbare rechtszitting van **6 oktober 2017** uitgesproken door voorzitter Erik Van de Sijpe, in aanwezigheid van Jan De Clercq, advocaat-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.



Leentje Mouton



Steven Van Overbeke



Bart Meganck



Erik Van de Sijpe

